

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.

ΤΕΥΧΟΣ 11ον

Συνδρομή 'Εβδομαδιαία δραχμαί 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1904

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101

Συνδρομή 'Εβδομαδιαία φράγκα 30

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ

Σώσατε τούς ἐγκληματοδύνας καὶ ἠθικῶς ἐγκαταλείμηνους παῖδας.

ΔΙΑΙΤΕΡΑ ὅπως καταβάλλεται μέριμνα πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν. Τὸ ποινολογικὸν σύστημα πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν ἐγκληματησάντων παιδῶν συνίσταται εἰς τὴν ἀτομοποίησιν (individualisation) τῶν ἀνορθωτικῶν μέτρων καὶ μέσων εἰς τὴν ἐφαρμο-

γὴν τουτέστιν ἰδίου συστήματος καὶ ἠθικῆς διαίτης, ἀναλόγως τοῦ ἠθικοῦ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν ἰδιαίτερων ὄρων ἐκάστου παιδός. Ἰδιαίτεροι νόμοι ἀλλὰ καὶ σωματεῖα ὅπως τὰ περίφημα τῶν δικηγόρων Comi és d'assistance τῶν ὑπὸ δίκην παιδῶν, προστατεύουσι τὸ ἀνήλικον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συλλήψεώς του, ὅπως μὴ ἔλθῃ εἰς καμμίαν ἐπικοινωνίαν, μέχρις ὅτου λεπτομερερῆς δικαστικῆς ἐρευνα συλλέξῃ τὰς ἀσφαλεῖς πληροφορίες περὶ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ, τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀναλόγως τούτων, τοῦ βαθμοῦ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεώς του, τῆς ἡλικίας του, ἀποφασισθῇ τὸ εἶδος τῆς ἀναγκαστικῆς ἀγωγῆς, εἰς ἣν θέλει ὑποβληθῇ.

Εἰς τρεῖς διακεκριμένας τάξεις διαιροῦνται συνήθως οἱ ἐγκληματίσαντες παῖδες καὶ τρία διακεκριμένα συστήματα καὶ ἰδρύματα ὑπάρχουν συνήθως ἐν Ἑυρώπῃ διὰ τὰς τρεῖς διακεκριμένας κατηγορίας τῶν ἐγκληματησάντων παιδῶν.

Τὰ ἀναμορφωτικὰ Σχολεῖα (écoles réformes), τὰ ὅποια εἶνε προωρισμένα διὰ παῖδας κάτω τῶν 12 ἐτῶν. Οἱ ποινολογικοὶ συ-

νοικισμοὶ (colories penitentiaires), οἱ ὅποιοι δέχονται παῖδας καταδικαζομένους μέχρι δύο ἐτῶν καὶ τοὺς ἀνευ διακρίσεως ἐγκληματίσαντας καὶ Συνοικισμοὶ σωφρονιστικοὶ ἢ οἱ (κίαι σωφρονιστικαὶ (Maisons correctionnelles) (ἀπὸ σκοποῦ ἀποφεύγεται ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἰδρυμάτων τούτων εἰς φυλακάς, ὅπως πράγματι εἶνε) δεχόμενοι τοὺς ἀνώ τῶν 2 ἐτῶν καταδικαζομένους καὶ τοὺς ἀπὸ τὰ ἄλλα ἰδρύματα ἀποστελλομένους καὶ ἀνεπίδεκτους ἀνορθώσεως.

Ἐννοεῖται ἡ γενικὴ αὕτη ἐκ τοῦ νόμου διαίρεσις ὑφίσταται εἰδικὰς ὑποδιαίρέσεις ὑπὸ τῶν κανονισμῶν τῶν διευθυντῶν τῶν διαφόρων ἰδρυμάτων, ἀναλόγως τῆς ἠθικῆς, τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν τροφίμων.

Ἄπομονωτικὴ διαίτα.

Οἱ εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν ὑπαγόμενοι παῖδες ὑφίστανται τὴν ἀπομονωτικὴν διαίταν, ἐκμανθάνοντες ὠρισμένα ἐπαγγέλματα ἐν τοῖς κελλίοις των, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἐνὸς ἀρχιεργάτου, συγκοινωνοῦντος ἀκαταπαύστως μετ' αὐτῶν, ὅπως καὶ οἱ φύλακες οἵτινες εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμιλῶσι μετὰ τῶν παιδῶν. Ἄνα πᾶσαν σχεδὸν ὥραν δέχονται ἐναλλάξ τὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἱερέως, τοῦ διδασκάλου, τοῦ Διευθυντοῦ ἢ ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς. Ἡ ἐργασία διακόπτεται ὑπὸ πρωῖνου καὶ μεταμεσημερινοῦ περιπάτου ἐντὸς προαυλίου μέτρων τινῶν ὅπου συγκοινωνεῖ μεθ' ἐκάστου ἰδιαίτερος κελλίου, καὶ ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθημάτων, ἧτις γίνεται κατ' ἴδιον ἀπομονωτικὸν σύστημα. Εἰς τὴν ὠρισμένην τουτέστιν ὥραν ἐξέρχονται οἱ παῖδες τῶν κελλίων των ἔχοντες πάντες τὰ πρόσωπα ἐστραμμένα πρὸς τὰ νῦτα τῶν συναδέλφων των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ βλέπωνται, καὶ προχωροῦσιν οὕτω μέχρις ἐνὸς ἀμφιθεάτρου, ὅπου ἕκαστος

Η ΒΕΒΑΙΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

Τὸ ἔνδυμα ἀνά τοὺς αἰῶνας.—Αἱ πηγαὶ τοῦ Συρμου.—Οἱ λόγοι τῶν ἐκάστοτε μεταβολῶν.—Πῶς ἔγινε τὸ σημερινὸν ἔνδυμα.

Ὅταν ἀναλογισθῆ κανεὶς πῶς ἐνεδύετο ὁ κρινὸς ἡμῶν προπάτωρ ὁ Ἀδῶμ καὶ ἴδῃ τὰ ἐνδύματά μας τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοὶ του περιβαλλόμεθα εὐλόγως θὰ ἀπορήσῃ διὰ τὴν ἐξέλιξιν τὴν ἵποιαν ἔλαβε τὸ περίφημον τῆς συκῆς φύλλον τὸ ὁποῖον κατήντησε νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα τῆς ρεδιγκότας, τοῦ φράκου καὶ ἐν γένει τῶν διαφόρων ἐνδυμάτων τῆς σήμερον, αἵτινα ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἀκόμη γνωστὸν ἐπὶ πόσον καρὲν θὰ παραμείνουν ἐν τῷ συρμῷ. Ὁ καθὺς βεβαίως θεωρεῖ, ὅτι ἡ πρωτογενὴς τοῦ Ἀδῶμ ἐνδυμασία οὐδεμίαν ἀπολύτως σχεῖσιν ἔχει μετὰ σημερινὰ ἐνδύματα. Καὶ ὅμως ἐδῶ ἔγκειται μεγίστη πλάνη, τὴν ὁποῖαν εὐτυχῶς ἐπανορθοῖ ἡ ἱστορία τῆς ἐξελιξέως τῶν ἀνθρωπίνων ἐνδυμάτων.

Δὲν πρόκειται νὰ ἐξιτορήσωμεν τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν, διότι ὁμολογουμένως μόνον ἐκ τὸλης πολλῆς ἠδύνατο νὰ περιληφθῆ, ἐνεκα τῆς ποικιλίης καὶ τῶν παρεπιπέτων ἀριθμῶν τῶν σχημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Ἀρκούμεθα μόνον νὰ συλλέξωμεν τὰ ὅσα παράδοξα ἐσχ.ν ἡ ἐξέλιξις αὐτῆ, καὶ τὰς ἐξηγήσεις τῶν λόγων οἵτινες ἐπροκάλεσαν τὰς κατὰ κειροῦς μεταβολὰς τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν.

Ἡ καθ' ἑαυτὴ ἐποχὴ τῆς καλύψεως τῶν γυμνῶν μελῶν δὲν εἶνε πράγματι γνωστὴ, διότι οὐδὲν σημεῖον μαρτυρεῖ αὐτὴν κατὰ τύπους διὰ τὸν πεπολιτισμένον τοῦλάχιστον τῆς Εὐρώπης κόσμον.

Τὸ μόνον γνωστὸν εἶνε, ὅτι ὅταν οἱ Ἕλληνες ἔφερον τὰς χλαίνας τῶν τρις περικόμψους, οἱ Ἀσσιανοὶ οἱ τρυφηλοὶ, οἱ Ἀσσιανοὶ οἱ ἐκδοτοὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἐκάλυπτον ἐντελῶς τὰ μέλη των, ἀφῆνοντες γυμνά μόνον τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν. Ὅταν ἐν Ρώμῃ ἡ τρυφηλότης ἀπεινάζε τὴν ἀλκιμότητα, οἱ Ρωμαῖοι ἐμυμήθησαν τοὺς Ἀσσιανούς. Ἄφ' ἑτέρου ὁ κεκαλυμμένος Χριστιανισμὸς διεδέχθη τὸν γυμνὸν Ἑθνισμὸν καὶ τὰ μέλη ἤρχισαν καλυπτόμενα. Ἐκτοτε κατὰ ἑκατοντόδας ἀριθμοῦνται τὰ σχήματα εἰς τὰ ὁποῖα μετεβλήθη ἡ ἀνδρική ἐνδυμασία, χωρὶς ν' ἀπαριθμήσωμεν καὶ τὰς πολεμικὰς στολὰς.

Ἄλλ' ὅταν ὁ μεσαίων παρήλθεν, ὁ βαρὺς καὶ σκοτεινὸς μεσαίων ἐκδιωχθεὶς ἀπὸ τοὺς σαρρὸς τοῦ Βυζαντίου τοὺς ἐκδιωχθέντας ὑπὸ τῆς μουσουλμανικῆς ἐπιδρομῆς, τὰ ἤθη μετεβλήθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας ὅπου τὸ πρῶτον ἤνθησαν ἡ ἀναγέννησις μέχρι τῶν ἐσχαιῶν τῆς Σκωτίας οἱ ἄνδρες ἐπεδόθησαν εἰς τὴν τρυφηλότητα. Ἡ ἐνδυμασία ὑπῆρξεν ἀνάλογος. Οἱ ἄνδρες ἐφόρου τότε μεταξωτὰ κεντημένα καὶ σφικτοδεμένα πρὶ τὴν ἐστὺν καὶ χειρῶν φουτωκείας ὅπως ἐπίσης καὶ μικρὰ περικλόνια φουσκωτὰ, ἀρχίζοντα ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ καταλήγοντα ὀλίγον κατωτέρω τῶν λαγύνων.

Ὁ λόγος τῆς ἀμφοτέρωθεν αὐτῆς εἶνε πρόδηλος. Οἱ ἄνδρες εἶχον μανίαν τοῦ ἐκθηλισμοῦ καὶ ἔφερον εἰς τὸν κορμὸν μὲν ἐντελῶς γυναικεῖον ἔνδυμα, ἀφῆνοντες τοὺς μηρούς καὶ τὰς κνήμας κεκαλυμμένας μόνον ὑπὸ λεπτοτάτου μεταξωτοῦ περικνημίου, ἐπιδεικνύοντες τὸ τρυφερότερον σχῆμα τῶν ποδῶν.

Ἄλλ' ἡ ἐποχὴ τῶν Μεδίκων παρήλθεν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὁ τῆς Ἰσπανίας Μέγας Βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β' ἀπέθανεν. Οἱ ἄνδρες ἔπαυσαν τότε νὰ φοροῦν τόσο κοντὰ παιταλονάκια καὶ τὰ κατεβίβισαν μέχρι τοῦ γόνατος, στολίσαντες αὐτὰ διὰ πλουσίων τριχάπτων. Ἄλλ' ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ μέθη ἤρχισεν ἀκμάζουσα. Ὅλοι καὶ ὅλοι ἐμιθύσκοντο κυλιόμενοι εἰς τὰ ταβερνεῖα. Διαρκῶς τρώγοντες καὶ πίνοντες καὶ μονομαχοῦντες οἱ ἄνδρες ἔπαυσαν νὰ εἶνε οἱ τέως σφικτοβαλμένοι, οὕτως εἰπ. ἦν, ἄνθρωποι. Ἡ μέθη τοὺς ἔκαμε νὰ ζητεῖν τὴν ἀνεσίαν καὶ ἐνεκα αὐτῆς δὲν ἐσφιγγον πλέον τὴν ὀσφύν. Τούτωντινὸν νὰ πλατύτατα περιόντρια ἀπὸ τὴν ἀρχὴν σχεδὸν τοῦ ΙΖ' αἰῶτος ἤρχισαν νὰ μένουν ἀνεκτικὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνοίγματός των τότε ἤρχισαν νὰ φαίνοντα καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ὑποκάμισα. Ἐκτοτε τὰ ὑποκάμισα μετεβλήθησαν καὶ ἔγ. ναν καὶ αὐτὰ περίκομψα.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἀνέτειλε μετὰ τὴν ἐνγλικίωσιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ὁ χρυσοῦς τῆς Γαλλίας αἰὼν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πρῶτη ἡ Φλωρεντία ἔδιδε τὸν συρμὸν, κατόπιν δὲ ἡ Μαδρίτη. Ἐκτοτε μετεφέρθη εἰς Παρισίους ἡ ἔδρα τοῦ συρμῶ τῶν ἀνδρῶν ἐνδυμάτων. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μετέβαλε τὴν ἀμφοτέρωθεν καὶ εἰσήγαγε τὸ πρῶτον τὴν πρωτογενῆ μορφήν τῆς ρεδιγκότας, εἰς τὴν ἵποιαν προσέθηκε τὰ μικρὰ γελέκια, πρῶτον φορῶν ἰμρανεζέμινα τότε. Εἶτα ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' μετέβαλε πάλιν τὴν ἀμφοτέρωθεν εἰς πλέον ἐκτεθηλυμένην. Τὴν πρωτογενῆ ρεδιγκόταν μετεβλεπὼν εἰς μεταξωτὸν ἔνδυμα πορουσικὸν αὐτοχρόνως καὶ τοῦ φράκου τὴν πρῶτην μορφήν καὶ τῆς σημερινῆς ζακέτας, μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Ναπολέοντος, ὅποτε ὁ συρμὸς μετετέθη εἰς Λονδίον.

Ἐκείθεν προήλθον τὰ σημερινὰ ἐνδύματα, ἐκείθεν ὁ ὑψηλὸς πῆλος, τότε ἀκόμη ἔχων τὸ αὐτὸ μὲν σχῆμα ἀλλ' ἐλάχιστον ὕψος. Ἐκείθεν προήλθον τὰ μικρὰ ὑποδήματα τὰ περισφιγγοντα τὴν κνήμην διὰ κίτρινον δέρματος, αἵτινα ὑποδήματα, παλινορθωθῆσις τῆς Δυναστείας τῶν Βουρβῶνων ἐν Γαλίᾳ, ἐχρησιμοποίηθησαν ἐνίστε καὶ χρῆσιμ. ποιῶνται πάντοτε μόνον εἰς τοὺς ἀμυξήλατας καὶ τοὺς ἱπποκόμους τῶν πλουσίων ἰδιωτῶν.

Τὰ σημερινὰ ἐνδύματα εἶνε ἡ μέχρι τοῦδε τελευταία μορφή τῆς ἐξελιξέως τοῦ ἐνδυματος τοῦ καλῶς φαντος τὰ μέλη τῶν πρῶτων χριστιανῶν. Ἡ ρεδιγκότα, τὸ φράκον καὶ ἡ ζακέτα, ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὴν ὀσφύν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἠδύνατο νὰ μείνουν κοντὰ ἐνδύματα ἐρ' ὅσον τὰ πάντα ἠπλοποιῦντο. Καὶ ἐφευρέθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν, ἐννοεῖται, ραπτῶν τὰ ἀνευ ὀσφύος ἐνδύματα, τῶν ὁποῖων τὸ σχῆμα ἐπὶ ὀλόκληρον αἰῶνα δὲν μετεβλήθη πλὴν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν.

Ἦτο ἐπόμενον νὰ μείνῃ στάσιμος ἡ ἀνδρική ἐνδυμασία ἀφ' ἧς μάλιστα καθιερώθησαν καὶ τὰ χρώματα τὰ ἐπιτρεπόμενα δι' αὐτὴν, καὶ ἀφ' ἧς ἐξωστραχίσθη ἡ μεταξὺ καὶ τὸ βελούδον περιορισθείσης τῆς πρῶτης μόνον εἰς φόδρας τοῦ δευτέρου εἰς τὴν ἐπίστρωσιν τῶν περιλαμίων.

Ἦδη εἶνε ἀγνωστον μετὰ πόσον χρόνον νέαν ἐξέλιξιν θὰ λάβῃ τὸ ἀνδρῶν ἐνδυμα. Ἄλλ' ἐπίσης ἀμφίβουλον εἶνε καὶ ἂν ἐξελιχθῆ περαιτέρω τὸ ἐνδυμα τοῦτο.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ Πέτρος Καραγεώργεβιτς πρὸ τῆς ρωσοῖδος ζωγράφου Λιβόφ.

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ

Πόσες φορές ὀλόκληρα ἀγρόπνητα παρθένα
καὶ πόσους πέραστα κυνηγὸς καὶ βάρσιν γιὰ Σένα
Πόσες φορές περπάτησα σ' ἀνακτερένιο βράδου
σὲ κρῦσ' ἀπαραπόδροντα σὲ βράχια σὲ σκοτάδι
Πόσες φορές ἐφίλησα τὰ κοινωδῆκτυλά σου
καὶ πόσες τὰ ὀλέμαυρα ἐχάδεψα μαλλιά σου
Πόσες φορές ἐσφρόγγηξα μ' αὐτὰ τὸν ἰδρωτὰ μου
καὶ πόσες ἐκρυψα σ' οὐτὰ τ' ἀνακατέναγματά μου
Πόσες φορές σὲ ἀγγελικὸ κοιμηθῆκα πλευρὸ σου
καὶ ἤρουν Σὺ ὁ ὕπνος μου καὶ ἐγὼ τὸ θυμὸ σου
Πόσες φορές ἀνασταν μὲ τὸν ἀνακατέ σου
καὶ πῶς ἐστέναζα καὶ ἐγὼ σὲ γλυκοστεναγμὸ σου

Πόσες φορές τὸ φίλημα σοῦ εἶπα δὲν γαρταίνω
σὲ βλέμμα σου τ' οὐράνιο λειποψυγῶ πεθάνω
Πόσες φορές σ' ἐρώτησα ἂν ἀγαπᾷς ἐμένα
καὶ εἶπες τί λὸς ματάκια μου τρελλοκίνουμι γιὰ σένα
Πόσες φορές τῆ χροαυγῆ ὀλόλευκὴ μου κρῖνε
σοῦ ἔλεγα νὰ φύγῃ πλεῖα καὶ Σὺ μ' οὐλέγες μετ' ἐ
Πόσες φορές τὸ λατρευτὸ τὸ ζαχαρένιο στόμα
μου εἶπε μετ' τρελλῆ χροῦ εἶνε σκοτάδ' ἀκόμα
Πόσες φορές ματάκια μου σοῦ εἶπα μὴ ξεγάτης
ὅτι σὲ ὀλλια καρδιά μου Ἐ σὺ μόνον ἀνάστης.
Ἄπο τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου.

Μιλ.τ. Κορμπέτης

ΨΥΧΗΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

1 "Ερημ" οί δρόμοι τοῦ χωριοῦ
κοιμημένοι ὁ γαλάζιος οὐρανός του
δυσ-τριεῖς σπονργίτες ποῦ καὶ ποῦ
κι' ἕνα· διαβάτης μοναχός του.

3 Ἐίνε μικρὰ ἢ ἀνοιξίς
θρηνηῖ σιγὰ ἢ φέσις
καὶ πάλιν ὅμως θὰ χαρῆ
θὰ ἰδῆ πολλὰς ἀνοιξίς.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Δις ANNA ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

2 Κίτρινα φύλλα ἔδω κ' ἐκεῖ
χλωμὰ τὰ δένδρα ξεραμένα
ἀδιάκοπη ψιλλὴ βροχὴ
ὄλα νεκρὰ καὶ λυπημένα.

4 "Ἐλα καρδιά μου θρήνησε
ἢ ἀνοιξίς σου σβένει
χειμῶνας τώρα, κ' ἔπειτα
... τοῦ τάφου ἢ γλήνη...

Ἄγγελος Μαραζίνης.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΥΔΡΟ

"Εκαστον μέλος τοῦ σώματος ἡμῶν ἀπαιτεῖ εἰδικὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις. Ἐκαστον ἄτομον ἔχει ἐπίσης τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ κρᾶσιν, ἢ δὲ ὑπαγωγή ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὰς ὑγιεινάς διατάξεις εἶναι ὄχι μόνον ἀνόητος ἀλλὰ καὶ ἀδύνατος.

Τὸ ὕδωρ εἶναι ὁ πρῶτος παράγων τῆς ὑγιεινῆς τοῦ σώματος. Ἡ συμβολὴ αὐτοῦ εἶναι ἀπαραίτητος παρέχουσα εἰς τὸν καταπεπονημένον ὄργανισμόν ἡμῶν ἔλην τὴν ἀναγκαῖον ἀνάπνοιν. Ἐν τισὶν ὅμως πε-

ν' ἀφιστόμεθα τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχωσιν ἰδιοίτεροι ἰατρικαὶ συστάσεις.

Τὸ ὕδωρ παρασῶρον πᾶσαν ἀκαθαρσίαν ἀποφράσσουσαν τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος ζωογονεῖ τὰς λειτουργίας τοῦ δέρματος, ὁπερ οὕτως ἀποκτᾷ νέαν ρῶσιν. Ἄλλως νεκροῦται βαθμηδόν, ὡς τοῦτο δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν παρ' ἀνθρώποις, οἵτινες, καίπερ νῆσι καὶ δικαιούμενοι νὰ παρουσιάσωσι ἀπαλότητα σαρκῶν καὶ χρωσὶν ἀνθηρὰν φαίνονται ἐν τούτοις γέροντες. Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην περιέρχονται ὅσοι δι' ἕνα ἢ δι' ἄλλον λόγον στεροῦνται τοῦ ὕδατος. Τότε οἱ πόροι τῆς ἐπιδερμίδος φράσσονται, ἡ ἀδηλος ἀναπνοὴ καταργεῖται, τὸ δ' αἷμα κατὰ συνέπειαν

ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΙΑΠΩΝΕΣ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΠΟΤΑΜΟΝ

ριστάσεσιν, ἀπαιτεῖται φειδῶ περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος ἢ ἀντικατάστασις αὐτοῦ δι' ἄλλου στοιχείου. Διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἀναζωογονεῖ τὸν μὲν, ἀσφαλῶς φονεύει τὸν ἄλλον.

Οὕτως, ἐνῶ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἐνδείκνυται πρὸς τόνωσιν τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν ἐν γένει τῶν δυνάμεων τῶν ἀτόμων ἐκείνων, ἅτινα ἀνέχονται αὐτὸ παρ' ἄλλοις ἐνεργεῖ βλαβερῶς.

Ἐν πάσῃ ἑμῶς περιπτώσει χρῆσις τοῦ ψυχροῦ ὕδατος: δεόν νὰ γίνεται μόνον διὰ τὰ ἄνω μέρη τοῦ σώματος. Διὰ τὰ κάτω ἄκρα ἐνδείκνυται τὸ θερμὸν ὕδωρ καὶ δὲν πρέπει

μὴ συρρέον ἐπαρκῶς δὲν φέροι τὴν ἀπαιτούμενην πρὸς συντήρησιν τοῦ δέρματος τροφήν. Ἡ ἐπιδερμὶς προσβάλλεται ὑπὸ ἀνοιμίας καὶ βαθμηδόν θνήσκει τὸν θάνατον τῆς αἰτίας.

Ἡ καθαριότης εἶναι ἡ πρῶτος τῶν ἀρετῶν, ἐμφαίνουσα σὺν ἄλλοις καὶ σέβας τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας. Εἶναι δὲ ἀπερον καὶ παράδοξον νὰ φροντίζωμεν καθημερινῶς διὰ τῶσα ἀψυχα πράγματα, νὰ δεικνύωμεν δ' ἐξ ἄλλου τῶσση ἀσύγγνωστον ἀμέλειαν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς.

Δὲν δυνάμεθα δ' ἐνταυθα νὰ μὴ μεμφθῶμεν καὶ τοὺς παιδαγωγούς ἐκείνους, οἵτινες ἀνόητως φερόμενοι κατορθοῦσι νὰ δημιουργή-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Περίεργος θάνατος.

Λάβετε υάλινόν τι δοχείον ικανώς μέγα και σχεδόν πλήρες ύδατος. Έντός αυτού βυθίσατε έν κενόν και άνεστραμμένον ποτήριο, έγκλειόντες εις τόν κενόν χώρον, τόν μεταξύ του ύδατος και του βάθους του ποτηρίου, έντομά τινα, ως έν παραδειγματι μύρις. Τοúτο εύκόλως κατορθούτε, κρατούντες διά της άριστερας μόν χειρός τó ποτήριο, διά δε

της δεξιás ελαφρώς τά έντομα και βυθίζοντες τήν καρπών της δεξιás έν τώ ύδατι κρατούντες έμως τοιαυτούς μετá τών έντόμων έκτός αυτού. Είτε καλύτερα διά του ποτηρίου τοús δακτύλους, άφίνετε τά έντομα και άποσύρατε του ύδατος τήν δεξιάν ύμών χείρα. Τοúτου γενομένου θέλετε ίδει, ότι τά έντομα κοίτοι κεκλεισμένα έπαυται άδικράτως ή αναπαύονται επί τών παρειών του ποτηρίου. Αν όμως έμω με τά έντομα κλείσητε, βοηθούμενοι και υπό δευτέρου προσώπου και τεμάχιον βάμβακος εις ε, τίθετε πυρ. θέλετε ίδει ότι μέλις ή βάμβαξ σέσση, τά έντομα θά πέσωσι νεκρά επί του ύδατος καιτοι ή φλέε του βάμβακος ούδάλως εθίδε ταύτα. Έν τοιαύτη έμω περιπτώσει έπαναλάβετε τó πείραμα μέχρις ου έπιτυχώς ή βάμβαξ καθ' ύλην ή φλέε αυτού να θίξη τά έντομα. Τι συμβαίνει λοιπόν; Διατι τά ζωάρια τóσον ύπαύτως ένεκρώθησαν; Άπλοούστατον. Τó πυρ έκαυσε τόν έν τώ κεκλεισμένω τούτω χώρο άέρα, και τά έντομα μη εθισμένα να ζωσιν έν άλλω στοιχείω ή τώ άέρι, άπονεκρούνται.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τριαντάφυλλα κυανά και πράσινα.

Μή κινήτε μετá δυσπιστίας τήν κεφαλήν. Έάν ή φύσις δέν κατώρθωσι τó θαύμα τοúτο ή γημεία βεβαίως τó κατώρθωσι. Κόψετε ούουδήποτε χρώματος τριαντάφυλλον, κατά προτίμησιν λευκόν και βυθίσατε αυτό εις ύδωρ περιέχον όλίγην άνθρακικήν ποτάσσαν. Πλύνετε αυτό κατοπιν με καθαρόν ύδωρ, διαλύετε φουξίνην, όνομαζομένην (bleu de lumiere), έντός άπισσταλαγμένου ύδατος και βυθίσατε τó τριαντάφυλλον σκι, όπερ λαμβάνει γλυκύ κυανόν χρώμα. Έάν τó βυθίσατε εις βαφήν πρασίνην, τότε γίνεται πράσινον. Έάν ή δόσις της ποτάσσης είναι μικρά και δέν άπορροφήση όλο τó τριαντάφυλλον, τότε γίνεται πρασινολευκόν ή κυανολευκόν. Έάν χρωματίσητε τά τριαντάφυλλα πριν ή εξέλθωσι του κάλυκος των, τότε ανοιγόμενα έχουσι τó άκρον των πετάλων κυανόν και τó μέσον λευκόν. Ούτέν χάνουσι τά τριαντάφυλλα ταύτα, ούτε εκ της άνθρακότητός των, ούτε εκ του άρώματός των.

Έριούχον άδιάβροχον.
Καθιστάτε ούον όδήποτε έξ έριούχου ύσραμα άδιάβροχον, έν διαλύσητε έντός κάδου ύδατος 150 δρ. σούφιν και 150 δρ. μελυβοόχον σάκχαριν (sucro de melis). Αναμειγνύετε καλώς επί πολλήν ώραν και αφήνετε να κατακαθήση. Χύσατε τότε εις άλλο άγγεϊόν τó ύδωρ, όχι όμως και τά κατακαθίσματα. Βυθίσατε τó σάκχαρον ένδωμά σας έντός του ύδατος τούτου επί 24 ώρας, χωρίς δε να τó συσφιγίσητε, τó άναρτάτε που ίνα στεγνώση.

Διά τούς κήπουρους.
Αί κήμποι και έτοι καταστρέφουσι μέγα αριθμόν λαγάνων, όσπρίων και καρπών. Έάν από της 1ης Μαΐου επιδώσητε τήν καταστροφήν των προσυλάττασθε από άνυπολογίστων ζημιών. Λαμβάνετε 1 1/2 όκ. άν πράσινον σάπωνα, έν διαλύετε έντός 12 όκ. ψυχρού ύδατος. Αυτá διαλυθή καλώς προσθέτετε 50 όκ. ύδατος και 300 δρ. πετρέλαιον ή Βενζίνην. Διά του ρευστού τούτου βρέξατε τά φυτά ή τά δένδρα, επ' ών κερταχίζετε μικρά έντομα, άτινα εξαλείφονται πάραυτα. Έάν όμως δέν λάβετε τά μέτρα σας έγκαιρώς και αι κήμποι ηδύτην πλέον και έγονιμοποίησαν, τότε μεταχειρίζεσθε τó ακόλουθον ρευστόν, όπερ συνταλεί εις τήν έντελή καταστροφήν των: 70 όκ. ύδατος, 1 1/2 όκ. σάπωνα πράσινον, 300 δρ. άφέψημα καπνού και 1/2 όκ. πετρέλαιον. Αναμειγνύετε ως και τó άνω και καταστρέφετε τούς κήμποι, χωρίς τó κεράπαν να θλάψητε τά φυτά.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Φλόγωσις του ώτός.
Έν εκ των άπροσέπτων και άφορήτων παθημάτων του σώματος είναι και ή φλόγωσις του ώτός, έξ ης ή πάσχων ύφίσταται πόνους όξεις και δριμεις πρός κατόπισσιν τούτων ζητήσατε από τó φαρμακείον τήν έξής συνταγήν: 16 γραμ. γλυκερ. καθαρής, 10 γραμ. ελαίου άμυγδάλων και 2 1/2 γραμ. chlorat camphré. Ταύτα αναμείξατε καλώς και θέσατε έντός φιάλης, ήν έρμηκτικώς κλείετε. Όταν δε ύποφέρετε από τούς πόνους του ώτός σας βυθίσατε τεμάχιον βάμβακος έντός του ρευστού και εισαγάγετε εσον δυνήθητε ένδότερον εις τó πάσχον και άνανεούτε τó βάμβακα δις της ημέρας. Διά του αυτού δε ρευστού ένεργείτε έντριβάς επισθεν του ώτός.

Η ΑΔΥΣΩΠΗΤΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΓΕΡΟ Μανώλης, παλαιός καπετάνιος που δλα του τα νεύατα τα είδε κατοπιριζόμενα εις τήν θάλασσαν και ή εγγονή του Μαρία, κόρη ευειδής με φρονική και ήθικα προιερήματα ζηλευτά. . . εκάθηνη εις τόν εξώσιον των.

Ήτο ώραία έσπέρα του φθινοπώρου ή άποκαιριεσμός του καλοκαιριού και ή εισοδος του χειμώπου. Τα φύλλα των δένδρων πίπιουνοι ένα, ένα, αφιόνια τα δένδρα εις τήν σκελετωδή αυτών κατάσασιν. άποφεύγοντα τó χλόμι τó όποϊον θά έλθη μετ' όλίγον και ώσει έννοούντα δι θα ήνε του λοιπού περιτιά εις τόν άνθρωπον, διά τόν όποϊον μόνον ή ήλιος θα ήνε προσαιός. . . Τα πτηνά έπίσης καταλείπουσι τας φωλεάς των και διενθίνονται προς τήν μεσημβριαν διά να εύρωσι θερμότερον κλίμα. Ο κόσμος φεύγει άπ' τó χωριό που έπέρασε τόσθ εις τήν πόλιν.

Γενι ή εγκατάληψις του χωριού.
— Παππου τί ώρα είναι; Είπεν ή κόρη διακόψασα τήν σιωπήν.
— Πεντέμιση, παιδί μου.
— Γνά πέσ μου, ήθελες τώρα να ήσο ού κανένα θαλασσινό μέρος για ναβλεις τη θάλασσα; Μου φαίνεται περιεργον πως ου παιδί της θαλάσσης να τήν άποφεύγη τόσον και να σ' άρέση αυτό τó χωριό που μόνον τó καλοκαιρι αξίζει.
— Πόσον τήν επενύμησα. . . Ένας Θεός τó ξέρει. . . Αλλά ή μάμμη σου. . .
— Α! ναί ή καμένη έχει δικαίον. Τα τρία αδελφια της πνεγήκαν. . .
Σιωπή διεδέχθη τούς λόγους τούτους και ένα άλλο θεμα απέσπασε τήν προσοχήν των. Ο πάππος άφρωσιώθη εις τήν επιβλητικήν δόσην του ήλιου. Τα αλληλοδιαδεχόμενα χρώματα τόν έμάγευον. Ποσάκις δέν ειχε ίδει τοιαύτην δύσην

διαν ήτο καπετάνιος; Ή πόσον ώραία άναμνήσεις! Και άνεπόλει τó ώραϊον παρελθόν. Η κόρη ήξ άλλον εκύταζε τó αντίθετον μέρος. Καθ' ήν ώραν ή ήλιος ένδεν, ή σελήνη έν όλη της τή μεγαλοπρεπειά άνέτειλεν. Ήτο πανσεληνος.

Έκαστος ήρέσκειτο να βλέπη τήν παρασιασικήν της ζωής τον εικόνα. . .
— Και αλήθεια, παππου, θα έχωμεν άπόψε εκλειψιν της σελήνης;
Ο πάππος μετá δυσαρσεκειάς, διότι τόν διεκοφεν από τόν ρεββασιμόν τον, άπήγησε.
— Ναί. . . άπόψε καιτá επιτάμιον, πιστεύω.

Πράγματι καιτá ώραν εκείνην περίπου ένω ή σελήνη έμεσουράνει, ήρχιζε να εκλίπη μέχρις ότου εξέλιπε παντελώς. . . Κακός οιωτός! . . .

Ο Ιωάννης νέος δικηγόρος με μέλλον εδρέ, και ώραϊος, ήγάπησε τήν Μαριαν Έκαμε πρόταση περι γάμον, ήτις μετá χαράς έγινετο άποδεκτή, διότι εκτός του δι ήτο αξιος νέος, άντηγαπάτο υπό της Μαρίας. Οι γάμοι ώρισθησαν να γίνωσι καιτá τήν ήμέραν της εορτής του άγιου Σπυριδωνος. Αί προετοιμασία έγινοντο μετá πυρετώδους ταχύτητος.

Η ήμέρα του άγιου Σπυριδωνος έφθασε. Ο Δεκέμβριος ήρχισε με βροχάς και διαπερασικόν ψυχρό. Κατ' αυτήν όμως τήν ήμέραν ή ούρανός ήτο άνεφέλος, ή δέ ήλιος δέν εύρισκεν ουδέν εμπόδιον διά να θερμάνη τα σώματα των κατοίκων. Από πρωίας ή κάδων της εκκλησίας εσήμανε χαρμωσίμως προκαλών τούς πιστούς, οίτινες προσήρχοντο και οι μόν άνδρες με λευκάς καθαράς ένδυμασίας αι δέ γυναίκες με χερσαίς τοιαύτας. Ο ήλιος άπεινακίλατο επί των χερσών και λευκών ένδυμασιών.

Τά διαχειμάζονια πτηνά εκελάδων πλέον του συνήθους. Εις εκάστον δε τήν φρωσιγνωμίαν διερόφετο ή χαρά. Έν γένει τó χωριόν ειχε χαρμόδονον όψιν και διά τήν εορτήν της ημέρας και διά τούς τελεσθησομένους γάμους της Μαρίας, της εγγονής του γερο-Μανώλη ή καπειάν Μανώλη, καθώς τόν άπεκαλόν.
Τó άπόγευμα έγινετο έντός της εκκλησίας τó μυστήριον του γάμου, ένω έξω τα νταούλια και αι χωρικά καρμωούζαι επαιάνιζον διάφορα χωρικά άσματα. Η τελειή έτελείωσεν. Έγύρισαν όλοι εις τó καινούργιο σπίτι της νέμψης, όπον προσεκάλεσαν και παιγγίδια. Τό γλέντι διήρκεσε δύο ήμέρας και έτελείωσε με τας ενχάς όλων των παρενρεθέντων.
Η ετιχηία σ αυτό τó σπίτι άνέτειλεν έν όλη της τή λαμπρότητι.
Θά ένδεν άρα και ούτω. . .

έσπευδε προς αυτά και τὰ ἀπαγγέλλοντα, ἀφαιρούσα δακτυλίδα, ώρολόγια και ότι εύρισκεν εις τὰ θηλάκια των. Αίφ' αἰθέρος σώμα τι προσφάτως ἐκβρασθέν ἐκ τῆς θαλάσσης εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς. Ἐπληρώσειν ὁμείωσι, ἀλλὰ μόλις τὸ ἤγγισε διὰ τῆς βεβήλου χειρὸς τῆς, ἐφρικίωσε και ἔστη ἐντρομος και ἀκίνητος. Ἦτον ὁ υἱὸς τῆς.
"Αὐτὸ τί ἔκαμν ἀνέκραξε.

Καὶ πλησίον τὸ πρόσωπόν του εἶδεν αὐτὸν ἄπνου και παγωμένου.

Χωρὶς δὲ νὰ εἶπῃ τι πλέον και ὄσως ὑποψίας ἐξεκένωσε τὸ θηλάκιόν τῆς ἐκ τῶν λαφύρων και ἔτρεξεν ὡς τρελλή εἰς τὴν καλιῖθην τῆ ὅπου ἤρξατο νὰ ἀούρειται. Τὴν πρῶτα δὲ ἐβ. ὄθη μεταβαίονσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημέριου τοῦ χωρίου και μετὰ ταῦτα ὀφθαίετα ἀπὸ τοῦ βράχου ὅπου ἦτο ὁ φανὸς ἐφανεύθη.

Τὴν πρῶτα ὁ φύλαξ Κερὸν μόλις εἶδε τὴν καταστροφὴν τοῦ φανοῦ και τὰ λάφυρα τοῦ καυχήου μετὰ τοῦ πτώματος τῆς γραικῆ Βαβῆς, τοσοῦτον οὐ ἐκί ἤθη ὥστε παθῶν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ἐμεινεν ἄπνου.

Ὁ δὲ καλὸς ἐφημέριος μετὰ τὸν ἐνταρσιασμὸν τῶν πτωμάτων ἐπῆξε μέγα ζύλιον σταυρὸν ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ὀράματος, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκλείψαντος φανοῦ ἀνήγειρε μέγα και στερεὸν φάρον.

Οὗτος δὲ εἶναι ὁ και νῦν εύρισκόμενος ἐκεῖ και ὀνομαζόμενος «Φάρος τῆς μεταμελεθείσεως».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Φ. Η.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΟΥ

Εἰς ἀμμονδιά ποῦ πάντοτε
Τὰ φίλια εὐωδιοῦν
Εἰς ἀκρογιάλι γαλανὸ
Ὅπου τὸ κῦμα σπάξει
Εἰς χεῖλη ξρωτόληγια
Ποῦ αἰῶνια μειδιοῦν
Ἐκεῖ ὁ ἔρωσ κ' ἡ αἰγὴ
Ἐκεῖ γλυκοχαράζει.

Κ' εἰς τὸ γλυκὸ τους χάραγμα
Ἀγάπη μου θυμήσου
Θνητὸς ὁ ἔρωσ κ' ἡ ζωὴ
Πῶς εἶνε οὐλλογίσου.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ

Ἐὰν ποθήσης ξρωίας
Πίπτις ὠχρὸς δεσμώτη·
Ἄν δὲν ποθήσης, λέγεσαι
Τοῦ ξρωτος προδότης.

3/10/1904

Σοφία Κ. Οἰκονομίδου.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' φορῶν τὴν ἐθνικὴν στολὴν ὅμα τῆ καθόδου αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ θάρρος μετὰ τὴν σύνοιαν, ἀποτελεῖ οὐσιώδη ὄρον τῆς ἡμετέρας εὐδαιμονίας. Ἐν τῷ κόσμῳ ταύτῳ ὅπου ἡ τύχη εἶναι χαλκῆ, πρέπει νὰ ἔχωμεν και χαρακτηρῆα χαλκοῦν τεθωρακισμένον κατὰ τῆς εἰμαρμένης και ὀπλισμένον κατὰ τῶν ἀνθρώπων. Διότι ἄσπες ὁ βίος εἶναι διαρκῆς ἀγὼν πᾶν βῆμα διαφιλονικεῖται ἡμῖν.

×

Ὁ γάμος και ἡ ἀγαμία ἔχουσιν ὁμρότερα τὰ ἀποτάτων, πρέπει νὰ προτιμᾷ τις ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποκα δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτα.

×

Ὁ Θεὸς ἀποθεθεῖρε τὴν γυναῖκα ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς παρεμπόδιον τῆς μεγαλοουργίας τοῦ ἀνδρός.

×

Ἡ τέχνη ἐχρησιμοποίηθη πρῶτον εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου.

×

Ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὸ ψευδολόγημα τὸ ἄρθρον ἀνατρεπόμενον παρῆχει τὴν ἰδίαν πωρώσεως τῆς συνηθέσεως.

×

Ἡ ἀνωνομία προδίδει κακοήθειαν ὑπὸ τὸν πῆλον κρύπτεται τὸ ἐγκλημα.

×

Ἡ μεγάλη εἰς τὸ ψευδολόγημα τάσις ἀποβαίνει συνηθῶς παρὰ τὰς ἀσῆμοις τόσον ἰσχυρά, ὥστε και ἡ κοινωτέρα λογικὴ και ἡ στοιχειωδεστέρα ἀξιοπρέπεια περιφρονεῖται και λακτικίζονται.

Εἰς ρέπορτερ ἐφημερίδος, διερχόμενος μετὰ τοῦ ἐπαρχιώτου πατρός του τὴν ἐδὸν σταδίον, τῷ δεικνύει τὸν διερχόμενον ἠθοποιὸν Δ. Ταβουλάρην.
— Νὰ αὐτὸς εἶνε ὁ περιφημὸς Ταβουλάρης.
— Μὰ περίου τὸν εἶδα στὸ θέατρο και ἦτο παιδί και γιὰ ἓνα χρόνον γέρασε;

×

— Ἐ! πῶς πῆγον σήμερα ἡ δουλειές; ἐπισεις τίποτε;
— Ναι, δόξα σοι ὁ θεός, καλὰ ἐπῆγαν.
— Δάνεισέ μου λοιπὸν σὲ παρακαλῶ δέκα δραχμὰς...
— Ἀδύνατον, φίλε μου, ἐπίασα ὄλο και εἰκοσιπεντάριχα.

×

Ὁ Τοτὸς εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ πατρός του εὔρε καιρὸν και ἐπεικάτισε τὰ γλυκίσματα.
— Μὰ, Τοτὸ, τί κάνεις; Θὰ φουσκώσης και δὲν θὰ εἰμπορῆς πλέον νὰ περπατήσης...
— Μὴ σὲ μέλλει, μαμὰ. Ἄρα φουσκώτω πηγαινῶ και πλαγιαζῶ!...

×

Ἀπάντησις πληρωμένη.
— Τάκωθε μὴ πηγαινῆς εἰς τὸν Λέοντα νὰ παίξῃς, διότι εἶνε πολὺ κακοαναθεραμμένο παιδί...
— Ἐ! τότε, μαμὰ, ἄς ἔλθῃ ὁ Λέων νὰ παίξῃ μαζὺ μου, ποῦ εἶμαι πολὺ καλοαναθεραμμένος.

×

Ἀπὸ τὰς εἰδησεις μιᾶς ἐφημερίδος: Εἰς τὸ τέλος ἀγγελίας τινος ἔγραφε:
«Πανταλόνικ ἔτοιμα.
Ὁ ἰδιοκτήτης εύρίσκειται εἰς τὸ βάθος».

×

Μεταξὺ δύο παιδῶν:
— Παῦλε, ἀπ' αὐτὰ τὰ καρδία ὅπου ἔχεις, ἐννὸς μου δώσης τὰ μισὰ, πόσα θὰ ἔχω και ἐγώ;
— Μπὰ, κανένα...
— Πῶς κανένα, ἀφοῦ θὰ μοῦ δώσης τὰ μισὰ;
— Κανένα, ἀφοῦ δὲν θὰ σοῦ δώσω τίποτε.

×

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος ἤκουε τὴν μητέρα του λέγουσαν εἰς τινὰ φίλην τῆς:
— Ἐφέτος κοντεύω νὰ χάσω ὄλα μου τὰ μαλιά. Καὶ ἀμέσως ἐπιλέγει:
— Μὰ πῶς θὰ τὰ χάσης, καλὲ μαμὰ, ἀφοῦ κάθε βράδου τὰ κλειδώνεις εἰς τὸ συρτάρι;

×

— Μαμὰ, ἂν πιάση φωτιὰ τὸ σχολεῖον, μὰς εἶπαν ὅτι δὲν κόμωμε μάθημα.
— Ἄμ βέβαια ἀφοῦ θὰ φύγουν ὄλοι...
— Κι' ἂν πιάση τὸ σπῆτι μας, οὔτε ἐδῶ θὰ ἔρχεται ὁ προγυμναστής;

σκ'

«Λέγουν πῶς ἓνα ποτήρι κρασί δυναμώνει. Ἐγὼ ἐπία 30 και δὲν εἰμπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου».

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ κτηματίας κύριος Ζ. ὑπαγορεύει τῷ υἱῷ του ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐπιστάτην ἐνὸς κτηματός του.
— Ἀπρόσκετε! αἰφνης τῷ ἀναρῶναϊ. «Πρέπει, Θανάση, νὰ ἔλθῃς...» Τὸ «Θανάση» τίθεται μεταξὺ δύο κομμάτων...

— Μὴ ποῦ καταλαβαίνει, πατέρα! Αὐτὸς εἶνε χωρικός!

×

Ἀπόσπασμα ἐπαρχιακῆς τινος ἐφημερίδος.
«Ὁ δυστυχῆς ἐκτυπήθη εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἡ σφαῖρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς καρδίας, ὁ δὲ θάνατος ὑπῆρξε στιγμιαῖος».

×

Συνενόησις μεταξὺ κυρίων και ὑπηρετῶν.
Εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς κυρίου πρόκειται νὰ προσληθῇ ὑπηρετρία νέα τις χωρική.

— Παιδί μου ἐγὼ συνειθίζω νὰ συνονοῦμαι μὲ τὸ δάκτυλο και τὸ μάτι. Τὰ λόγια δὲν μ' ἀρέσουν.

— Ὅσω γιὰ τὸ δάκτυλο καλὰ, ἀλλὰ μὲ τὸ μάτι δὲν μ' ἀρέσει νὰ συνονοῦμαι κύριε!..

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

36. Λένιγμα.

Ἐὰν εἰς δίφθογον ἔγγυς
ἓνα πτηνόν προσθέσῃς
τοῦ σώματός σου παρευθός
μέλος θ' ἀποτελέσῃς

37. Γρέφος.

1 2μ 9 1 2μ Α τα.

38. Φίρδην — Μύρδην.

Εἶπε οὐί.

39. Ἑλλειπασύμφωνον

- w - - - a - - - i - o - | - a - - - i -

60. Πρόβλημα.

Δύο ἄνδρες μετέβαινον ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην. Καθ' ὁδὸν συνήντησαν ἕτερον ὅστις ἐζήτησε παρ' αὐτῶν ἄρτον. Οὗτοι εἶχον ὁ μὲν εἰς 3 ἄρτους ὁ δὲ ἄλλος 2, ἐκάθισαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἔφαγον 5 ἄρτους, ὁ δὲ τρίτος ἔδωκε εἰς τοὺς δύο διὰ τὸν ἄρτον τὸν ὅποιον ἔφαγε ὁ λίτρος καὶ ἐνεχώρησεν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν συμφώνουν πῶς νὰ τὰ μοιρασθῶσι μετέδησαν εἰς τὸν δικαστὴν, ἵνα κάμῃ τὴν διανομὴν.

Ζητεῖτε πόσας ἔλαβε ἕκαστος

Λάρισα.

Γ. Δ. Ἱατρίδης

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ 7 ΤΕΥΧΟΥΣ

ΛΥΣΕΙΣ. 35. Τῆς εἰκόνας ἀνατρεπομένης μεταξὺ τῶν δύο προσώπων. — 36. Πολύ—βίος. = Πολύβιος. — 37. Ἄθως, — ὠός. — 38. Ἀδέβαιοι ὑπόσχεσις. — 39. Εἶ ποιοί. — 40. Οἱ τάφοι τῶν Γονέων. — 41. Ἄρτα, Ἄννα, Ἄλλα, Αἶμα. — 42. Τῶν παρθένων, ὁ Παρθενῶν. — 43. Λα-μί-α = Λαμία.

ΛΥΤΑΙ Ν. Δ. Νικολαΐδης ἐκ Βάλου 1. — Γαλανὴ Ἑλληνίς ἐκ Ἀθηνῶν 4. — Μ. Ρώσσοις ἐκ Πειραιῶς 5 (ἐγένετο λάθος). — Ρωμαῖοι ἐκ Ἀθηνῶν 7. — Ἄρ. Βέλος ἐκ Σύρου 4. — Θρ. Παντελάκης ἐκ Ἀθηνῶν 6. — Ροβεσιπέρου ἐκ Πειραιῶς 2.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Η ΚΡΗΣΣΑ» ἐνθουσιῶδες διὰ κλειδοκύμβαλον μελοποιηθὲν Μᾶρις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ὁδείου κ. Ακυράγγα ἐπὶ τῶν στίχων τῆς κ. Σοφ. Οἰκονομίδου.

Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑλευθερουδάκη καὶ Ἑστίας.

Ἀντὶ δραχ. 3 ἀποστέλλεται, παντὶ τῷ αἰτοῦντι, ἐκ τῶν γραφείων τῆς «Φύσεως».

Διὰ τὸ ἔξωτερον εἰς χρυσόν.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀγιαίου ὑπὸ τῆς λογίου Ἄδος Ἑλένης Σβορώνου καὶ τοῦ κ. Θρ. Μάλη, ἐκδοθήσεται ἡμερολόγιον τοῦ 1905, φιλολογικόν, χρονολογικόν, εὐθυμογραφικόν.

Συνεργάται τούτου εἶνε οἱ ἐπιστημότεροι τῶν λογίων Ἑλλήνων.

Θέλει ἀποτελεσθῆ ἐκ 350 σελίδων καὶ θὰ περιέγῃ πλείστας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας καὶ πλέον τῶν 45 προσωπογραφιών.

Ἡ Διεύθυνσις.

Ἑλ. Σβορώνου καὶ Θρ. Μάλη.

Εἰς Σάμον

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ
ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ

Ἱατροῦ Νευρολόγου καὶ Φρενολογοῦ

Ἰδρύται εἰς μαγευτικὴν θέσιν τῶν ὀλοδρόσων Πατησίων, τοῦ ὠραιστάτου τούτου καὶ ὑγιεινστάτου προαστείου τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τέταρτον μὲν ἀπέχοντος αὐτῶν καὶ συγκοινωνούντος δι' ὄλων τῶν μεσῶν τῆς συγκοινωνίας, περιβάλλεται δὲ ὑπὸ ἀπείρων μυροβόλων κήπων καὶ ἴσων κέντηται κήπον, ὡς καὶ ἄρθρον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ.

Ἐν τῇ Κλινικῇ ταύτῃ νοσηλεύονται ὄξεια καὶ χρόνια νοσήματα Νευρικά καὶ Ἑγκεφαλικά, Μελοματικά δὲ καὶ ἐπικίνδυνα ἐγκεφαλικά δὲν εἰσὶ δεκτά.

Πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν ἐφαρμόζονται ὅλαι αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ *Ψυχοθεραπεία*, ἡ *Ψιευδοθεραπεία*, ἡ *Υδροθεραπεία*, ἡ *Ἀνατριψιθεραπεία* (Massage), ἡ *Μουσικοθεραπεία*, ἡ *Ἱατρικὴ Γυμναστική*, ἡ *διὰ κατακλίσεως* (alitement) καὶ *ἀπομονώσεως* (isolation) *θεραπεία*, ἡ *δι' Ἐπισημῶν καὶ ὑποβολῆς ἐν ἐργασίᾳ* (suggestion à l'état de veille), *αἱ ἐνέσεις ὀρῶν* (serotherapie) καὶ λοιπῶν φαρμάκων κλπ. κλπ.

Πᾶσαι αὗται αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τοῦ νοσήματος καὶ τῶν ἐνδείξεων.

Νοσοκομειακὴ ὑπηρεσία πλήρης· οἱ νοσοκόμοι ἐκ τῶν εἰδικῶν μάρτυρων λαθόντων καὶ πεπειραμένοι περὶ τὴν νοσηλείαν τοιούτων ἀρρώστων.

Κλίνει ἀπὸ δέκα δραχμῶν καὶ ἄνω δι' ἡμέρας, ἀναλόγως τοῦ ὁματίου, τοῦ προσωπικοῦ ὅπερ ἀπασχολεῖται, τῆς θεραπείας, τῆς τροφῆς καὶ τῶν ἱατρικῶν ἐπισκεψέων.

Ἡ Κλινικὴ συνδέεται διὰ τηλεφώνου μετὰ τῆς οἰκίας καὶ τοῦ γραφείου τοῦ Διευθυντοῦ. Ἀριθ. τηλ. 314.

Οἱ βουλομένοι νὰ εἰσέλθωσιν ἢ νὰ εἰσαγάγωσι τοὺς ἀρρώστους των δέον ν' ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἱατροῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὁδὸς Ζήνωνος ἀρ. 16, ἐνθα δέχεται τοὺς πάσχοντας ἐκ Νευρικῶν ἢ Φρενικῶν.

Καθ' ἑκάστην 8-10 π. μ. καὶ 4-6 μ. μ. πλὴν τῆς Κυριακῆς.

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
Γ. ΒΕΡΓΙΔΟΥ

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν

Γ. Β. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ

Μετὰ καλλίστου ἐστιατορίου, ἀποθήκης οἴνων, ζύθων, πνευματῶν ποτῶν κτλ. Ἐν τῇ κεντρικῶτερᾳ θέσει τῆς πόλεως.

Ἀνακαινισθὲν ἐσχάτως καὶ εὐπρεπισθὲν καταλλήλως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρέκτου κ. Γρηγοριάδου παρέχει ὅλα τὰ ἐγγύγια τῆς τάξεως, καθαριότητος καὶ προθύμου περιποιήσεως.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ & ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

„ΔΟΒΡΟΥΤΖΑ“

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΟΔΟΣ ΤΡΑΙΑΝ ΑΡΙΘ. 27.

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς Ζαχαροπλαστικῆς, ὡς ραχάτια, γλυκὰ ποτηρίου, σιρόπι, πάστα διάφοροι, καθὼς καὶ κομφετα διὰ γάμου κτλ.

Ἐἶνε τὸ παλαιότερον Ζαχαροπλαστεῖον τῆς Κωνσταντινῆς, ἱδρυθὲν ἐν ἔτει 1880 ὑπὸ τοῦ Κου Ἰωάννου Κωνσταντίνου καὶ διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Ἀνδρέου Κωνσταντίνου

Καθαριότητος τελεία. Ὑπηρεσία πρόθυμος. Τιμαὶ ἀνεπίδεκται συναγωνισμοῦ.